

[Ebba Strange]

ningsgrupper, der begår den ene og den anden slags forbrydelser.

Når man indfører samfundstjeneste, hvad er det så egentlig, man gør? Hvis samfundstjeneste skulle være et logisk alternativ til straf, ville udgangspunktet være, at i stedet for at en person blev straffet, fordi han havde overtrådt loven, skulle han mærke nogle konsekvenser af sine handlinger. Det ville for mig betyde, at en miljøforurener selv måtte ud at grave gifttønderne op de steder, hvor de var gravet ned, at en spritbilist måtte ind på skadestuerne og gå til hånde i forbindelse med de ofre, som spritbilismen medfører, at en skattesvindler måtte ud og udføre nogle af de arbejdsopgaver for det offentlige, som ikke kan blive gjort, fordi vi simpelt hen mangler de penge i statskassen. Så ville jeg synes, at samfundstjeneste ligesom hang sammen med et eller andet, men det er slet ikke de forbrydere, vi sætter til at lave samfundstjeneste. Det er de små tyveknægte, som jeg har snakket om, og de har faktisk ikke beriget sig på samfundets bekostning. I de allerfleste tilfælde begår de indbrud eller røverier hos private mennesker eller institutioner, som er forsikret til op over begge ører og derfor egentlig ikke lider noget tab. Det er naturligvis utroligt irriterende at få sit hjem gennemrodet af uvedkommende, det er også kolossalt irriterende at få stjålet sin cykel, så nogle konsekvenser synes jeg det skulle have, men at man som en konsekvens af dette skal ud og udføre samfundsarbejde, er egentlig ikke helt umiddelbart logisk.

Det være sagt for at forstå, hvad det er, det handler om, så vi skal ikke bilde os selv ind, at vi nu indfører noget, der er kolossalt retfærdigt. Jeg synes kun, vi skal tage det for det, det er, nemlig at vi med en ændring i denne retning forhindrer nogle unge mennesker i at komme i fængsel. Det er i sig selv et nyttigt formål, og det er også det, der gør, at SF støtter det.

Bjørn Elmquist (V):

Mine bemærkninger til justitsministerens redegørelse om den samfundsgavnlig tjeneste vil falde i to hovedafsnit. Det ene vil vedrøre de kriminalpræventive, strafferetlige og sociale aspekter af ideen. Det andet vil vedrøre de beskæftigelsesmæssige spørgsmål, den rejser.

Hvad det første angår, har vi fra starten, hvor disse tanker blev rejst fra justitsministerens side – og det er jo nogen tid siden efterhånden – været positivt og sympatisk stemt. For nu at sige det noget firkantet: det er svært at se, at der kommer noget konstruktivt ud af at sætte folk i fængsel. Den betragtning er vi enige i. Vi må vel også sige, at erfaringer fra andre lande – der er blevet henvist især til England – tilsiger, at vi herhjemme kan indlede nogle forsøg i den retning, som justitsministeren er inde på i sin redegørelse.

Baggrunden for det er hos os, at vi deler det håb, som man da kan nære om, at et samfundsgavnligt arbejde kan bringe visse kriminelle og specielt unge kriminelle ind på en bedre vej end den indespærring, som desværre alt for ofte blot leder til alvorligere og fortsat kriminalitet via den kontakt, man får, og via de vanskeligheder, man har med at vende tilbage, blive egentlig resocialiseret i samfundet.

Vi synes nok, man burde overveje, om ikke man skulle udvide forsøgene, når vi ser på det strafferetlige, på de domme, hvor fængselsstraffen skal afløses. Justitsministeren mener, at det skal være de tilfælde, hvor der i øjeblikket idømmes ubetinget fængselsstraf. Vi mener også, man kan overveje, om ikke en række af de tilfælde, hvor man i praksis ender med tiltalefrafald, bør inddrages i ordningen. Der kan være specielle årsager til, at man ender i tiltalefrafald, men der kan også være det behov, som gælder for andre unge kriminelle, som bliver idømt egentligt fængsel, at de, som bliver udsat for tiltalefrafaldet, måske ville have godt af at tilbydes den chance, der ligger i den samfundsgavnlig tjeneste – for det mener vi også der bør ligge i den samfundsgavnlig tjeneste.

Justitsministeren skriver i sin redegørelse vedrørende de undersøgelser, der skal sættes i gang i forbindelse med forsøget – jeg citerer fra folketingets forhandlinger, sp. 1992:

»Straffelovrådet har derimod ikke fundet grundlag for at anbefale, at der gennemføres en undersøgelse af recidivet blandt personer, der idømmes samfundstjeneste under forsøgsordningen.«

Her mener vi nok – det er måske noget i retning af det, som fru Ebba Strange var inde på – at man bør sørge for så bredt som muligt at få undersøgt, hvad der kommer ud